

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

H.J.

Vasárnap

1950. december 17.

Tár

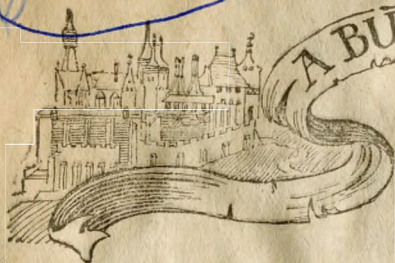
9-439

Hel

"1848"

Idő

Személy:

A BUDAI VÁR TÖRTÉNETE

„Éljenekkel még nem vettek be várat”

Görgei sem tudott aludni. Kiment a tornáczra, amely szembe volt a Várral, ott járkált fel és alá. Hozzászólakozott Ludvig János, kormánybiztos is. Nézték az ostromot. A lövések zaját éljenzés váltotta fel, majd nemzeti-színű zászló: tűztek a bástyára, megérkezett Nagy Sándor tábornok eső jelentése.

— Megírhatom Debrecenbe, hogy a Vár bevételét? — kérdezte a kormánybiztos.

— Ön megteheti, én még nem — volt a válasz.

Az éljenzés erősödött, már a Rákóczi-induló hallatszót, a zenekarok is felérték a Várba. Görgei a Várra pillantott.

— Eljenekkel még nem vettek be várat! — szólott bosszúsán a kormánybiztos.

Aivette Nagy Sándor második jelentését és intézkedett, hogy nyergejének kíséretével a Várba lovagolt. Itt a csapatparancsnokok közül először Máriássy János ezredessel találkozott, tőle tudta meg, hogyan értek lajtorján a várba.

— Ah, mi hasznunk az egészből? — szólott elutasítólag.

Majd meghallgatta a parancsnokok jelentését és összegezte a veszteséget. Elesett 17 honvédtiszt, s 351 honvéd. Megsebesült 29 tiszt, 661 hon-

véd. A császári őrség vesztesége 1125 halott és sebesült. Fogságba került 84 tiszt és 2200 katona. A zászmány 198 ágyú, 50.000 fegyver, 1400 mázsa lőpor, 2000 mázsa salétrom, 150 ló, 32 ökör. Azonkívül nagy élelmiszerkészlet és 40 hordó bor.

Görgei jobbkedvű lett, csomó kitüntetést osztott szét, azután meglátogatta Hentzi tábornokot, Budavár tegnapi parancsnoka halálos sebbel fekküdt. Hentzit értesítették, hogy Görgei beszélni akar vele. Erre vállalt vont.

— Azt teheti velem, amit akar, kezeben vagyok.

— Kíván-e tábornok úr családjára vonatkozólag intézkedni? — kérdezte Görgei.

— Mikor a Várba zárkoztam, minden dolgomat elvégeztem — válaszolt elutasítólag Hentzi és elfordult.

Görgei távozott és nekifogott jelentést írni Debrecenbe a kormánybanak.

A nemzetgyűlés küldöttsége május 25-én, már a fővárosban volt, hogy Görgeit üdvözzölje. Olyan nagy volt az öröm, hogy hirtelenében az egész országban utcákat, tereket neveztek el Görgeiről. És a dédesi választó kerület

megbizólevelét neki juttatta. Így lett képviselői is Görgeiből. A kormány altábornagyi ranggal tisztelte meg.

— Nincs nekem semmi érdemem Budavár bevételé körül, — mondotta szokásos ridegségével. — Mert az csak nem érdem, hogy távcsövön nézegettem, mikép másszák meg honvédeink a Vár falait?

Bizalmas környezetben ezt mondotta:

— Szerencsecsillagom e nyomorúságos Vár alatt tűnt le.

Ebben is igaza volt, mert az ostromot túlságosan elhúzta. Welden tábornok ezt jegyezte fel: „Sohasem hit-

tem volna, hogy Görgei fildőzésünk helyett egy kőhalmaz ellen fog viaskodni.”

Romming tábornok, császári tábornoki főnök, könyvet írt a magyarországi hadjáratról és ebben ezt olvashatjuk: „Az a hadászati ballépés, amelyet a magyar fővezér (Görgei) Budavárának tetemes erővel való ostromlása által elkövetett, nagy hasznára szolgált az osztrák hadseregnek.”

Igaza volt Görgeinek is, és a császári tábornokoknak is, mert Budavár hosszú ostroma a szabadságharcnak nem dicsősége, hanem koporsója lett.

H. I.